

lem er jo en politisk Fribytter, han er Reformpartiets Kaptajn Jagd eller Løjtnant Jagd, og jeg gratulerer Reformpartiet til at have en saa udmærket Kollega og Ministeriet til at have en saa trofast Støtte. Han har hele Sommeren igennem [baade paa offentlige Møder og i sit Blad kritiseret og mistænkeliggjort saa den ene og saa den anden af vore Ministre. Snart har det været den højtærede Indenrigsminister, der har faaet sig en Omgang, snart har det været den højtærede Krigsminister — han staar daglig paa Tapetet. Snart har det været den højtærede Justitsminister, og naar Stemningen har været tilstrækkelig høj, er Turen kommen til den højtærede Kultusminister. Jeg vil sige, at hvis Ministeriet har mange af den Slags trofaste Venner, der Maaned for Maaned og Uge for Uge søge at mistænkeliggøre Ministeriet og dets Handlinger, er Ministeriet vel rejst. Men heldigvis tror jeg, at det ærede Medlem for Middelfart ikke kan glæde sig over at have Flertal i det Parti, hvortil han hører, og i alt Fald glæder det mig særligt, at de Udtalelser, han har fremsat om sin politiske Opfattelse af den nuværende Situation, staa i saa fuldstændig Modstrid til det Standpunkt, den højtærede Konseilspræsident har udtalt.

Det ærede Medlem holder ikke af at være enig med mig. Det vilde være ham en Sorg, hvis han skulde opleve den Dag. Hellere vil han være enig med Socialdemokraterne. Han ved meget vel, at den Dag, Socialdemokraterne stille en Mand i Middelfart, er hans politiske Saga i alt Fald foreløbig ude. Derfor søger han i saa vid Udstrækning som muligt at holde sig gode Venner med Socialdemokraterne. Det er en af de Gaader, jeg ikke kan gætte, hvorledes det i Længden kan gaa, at man kan være Ven med Ministeriet og samtidig være Ven med Ministeriets allerførste Modstandere. Det er et Kunststykke, som kun et Medlem som det ærede Medlem for Middelfart er i Stand til at udføre. Men det er tvivlsomt, om det gaar i Længden. Det ærede Medlem udtalte, at min parlamentariske Opfattelse bestod i at hægte mig i Frakkeskøderne paa ethvert Ministerium. Saaledes kan kun det ærede Medlem for Middelfart sige, for han tænker: Jo grovere jo bedre, der hænger altid noget ved, blot man sørger for at udkaste Beskyldninger, er der vel nok altid en eller anden, der er naiv nok til at tro det. Heldigvis har jeg en saa lang politisk Fortid, at baade mine Ud-

talelser her i Tinget og mine Afstemninger vise, at det er en komplet Usandhed, den Beskyldning, det ærede Medlem tillader sig at rette mod mig. Det ærede Medlem skal ikke tale for højt om Strikken i hængt Mands Hus. Hvordan gik det i Fjor? Det ærede Medlem var en af de ivrigste til at angribe Krigsministeren og udtale sin Misfornøjelse med de Handlinger, denne foretog sig. Da det Spørgsmaal blev brændende her i Tinget, endte det med, at man fandt sig foranlediget og af gode Grunde beføjet til at foreslaa en Tillidserklæring til Ministeriet. Ministeriet har erklæret sig solidarisk med Krigsministeren. Saa vidt jeg kan se, har Krigsministeren ikke foretaget andet eller mere end, hvad han har haft sine Kollegers Samtykke til. Da nu denne Tillidserklæring til dette Ministerium, der rummer denne Krigsminister, som det ærede Medlem hader værre end Pesten, kom til Afstemning, hvor var saa det ærede Medlem? Hængte han sig saa ikke i Frakkeskøderne paa Ministrene? Det var det, han gjorde. Han kunde ikke en Gang sige: Stemmer ikke. Nej, han var saa forhippet paa at stemme for denne Tillidserklæring, at han gav sig Flertallet i Vold og hængte sig i Frakkeskøderne paa Ministrene. Og nu i Aar, efter at han hele Sommeren igennem har søgt at udsaa Mistænkeliggørelsens onde Frøkorn mod Ministeriet, hænger han sig i Frakkeskøderne paa dem, de kunne ikke slippe for ham. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem skulde være en lille Smule mere lavmælt, end han har været i sin Tale i Dag.

Jeg har ikke gjort ham Uret, da jeg citerede ham. Jeg har loyalt citeret, hvad han sagde, for at vise, i hvilken skærende Modsætning hans politiske Opfattelse staar til den højtærede Konseilspræsidents. Nu siger det ærede Medlem i Dag: Ja, men jeg har ikke citeret Konseilspræsidentens Tale fuldt ud. Nej, der var ingen Anledning for mig til at gentage Konseilspræsidentens Tale. Jeg var da meget spændt paa at høre, hvad det var, det ærede Medlem var misfornøjet med, at jeg havde sprunget over. Og jeg hørte, at det var en lille Udtalelse af Konseilspræsidenten om „Uroen“. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at det var virkelig af Hensynsfuldhed overfor ham, at jeg ikke citerede denne Udtalelse, for jeg synes ikke, han kan have nogen Fornøjelse af at faa den gentaget. Men nu er jeg nødt til at gentage den. Konseilspræsidenten kommer i sin Tale ind paa at om-